

latterliggjøre dette Andragende. Jeg tror nemlig, at det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen) har Ret, naar han udtalte, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) latterliggjorde dette Andragende. Dette vil jeg paa ingen Maade være med til. Jeg finder, at Andragendet er overordentlig uheldigt affattet, og har i mange Henseender overordentlig Meget imod det, men jeg tror, at det er Udtrykket for en religiøs Opfattelse, som, hvor uenige man end kan være med den, dog har Krav paa at blive behandlet og omtalt paa en passende Maade her i Thinget, og jeg vil derfor, som sagt, paa ingen Maade være med til at udtale Noget som helst, der kan latterliggjøre disse Menneskers Andragende. Dette har jeg anset det for nødvendigt at udtale for i alt Fald for mit Bedkommende at klare det Standpunkt, hvorpaa jeg og det ærede Medlem for Færøerne staa med Hensyn til den Indstilling. Af Hensyn til Thingets Tid skal jeg ikke gaa videre ind derpaa. Jeg har kun berørt de Hovedpunkter, som det efter min Mening var nødvendigt at berøre, for paa Mindretallets Vegne at havde den Opfattelse af dette Forhold, som ligger til Grund for vor Tilslutning til Indstillingen om at henvise disse to Spørgsmaal til den ærede Ministers „Overveelse“.

Ordføreren (Lassen): I Anledning af den høitærede Indenrigsministers Bemærkning til Indstillingen under Nr. 1 maa jeg tillade mig at udtale, at jeg ganske vist ikke er ubekendt med de Forhandlinger, som fandt Sted den Gang, Loven af 9de Marts 1872 blev vedtagen, og jeg er heller ikke ubekendt med, at dens § 2 ikke fandtes i Regjeringsudkastet, men blev sat ind i Loven af Udvalget; men jeg tror rigtig nok, at den Maade at fortolke Loven paa, som Ministeren har ment var rigtig, ikke stemmer med Lovens Ord. Selve Lovens Ord ere nemlig saa rene og klare, at, afsat fra det Spørgsmaal, om Bedkommende, efter at have nedfat sig i Slesvig, længere kan betragtes som dansk Statsborger, kan det ikke drages i Tvivl, at han falder ind under Paragrafens øvrige Bestemmelser, under de almindelige Bestemmelser, og selve § 2 indeholder ikke nogen som helst Antydning, hvorefter man kunde mene, at Betingelsen for at erholde det omspurgte Hjemstedsbevis var, at Bedkommende var udvandret fra Slesvig inden Udløbet af de 6 Aar fra Udværlingen af Ratifikationerne af Fredstraktaten. Jeg tror derfor, at det ikke er rigtigt at anvende en Lovfortolning, som er baseret paa en Udtalelse i en Udvalgsbetænkning, naar selve Lovens Indhold er saa klart, som det er i dette Tilfælde. Jeg tror, at Ministeriet, hvis det overhovedet mente, at der var Anledning dertil, vilde være bispøjet til at give begge de under disse Indstillingspunkter nævnte Andragere Hjemstedsbevis; men om Ministeriet finder, at der paa Grund af

de særegne Forhold er Anledning dertil, er Noget, som jeg ikke skal udtale mig om, det er Noget, som Udvalget maa holde sig udenfor. — For saa vidt det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) dolerede over, at jeg havde kaldt Slesvig Bedkommendes Fædreland, da skal jeg dertil bemærke, at jeg ikke veed nogen anden Betegnelse for Slesvig i Forhold til disse Personer; de ere fødte der, deres Fædre bo der, altsaa er det deres Fædreland. Det har været Udvalgets Opgave — i det Mindste har det været min Opgave — at holde sig saa fjern fra alt Numlert, som tænkes kan, ved disse Spørgsmaal. Vi have vistnok gjort det i Betænkningen, og jeg tror ogsaa, at jeg har gjort det i mine mundtlige Udtalelser. Den megen Tale om slet Behandling og Boldsomhed, som disse danske Slesvigere ere udsatte for af de preussiske Autoriteter, er efter min Mening ganske overordentlig overdreven, i alt Fald give de os her forelagte Sager ikke Anledning til at tro, at Slesvigerne blive behandlede saa ganske umaadelig vilkaarligt og blive udsatte af Gendarmene. Det lader til, at disse to Personer, som søge Hjemstedsbeviser, have opholdt sig længe i Slesvig uden Hjemstedsbeviser og uden paa nogen som helst Maade at være blemne forulempede af de preussiske Autoriteter. — Jeg skal ikke forbyde mig videre i de Udtalelser, som fandt Sted med Hensyn til Andragendet under Nr. 4, kun skal jeg overfor Mindretallets ærede Ordfører udtale, at vi have — i det Mindste jeg for mit Bedkommende — ment noget Mere dermed, end han har ment; thi saaledes at henvise et Andragende til Ministerens Overveelse, naar man mener, at Ministeren ikke skal gjøre Noget ved Sagen overhovedet, synes mig at være temmelig umotiveret. Det kan da i alt Fald mistydes, naar man saaledes anmoder Ministeren om at tænke derover, men siger, at han for Resten ikke behøver at gjøre Noget derved. — For saa vidt Udvalgets Flertal er blevet angrebet paa en temmelig heftig Maade paa Grund af Indstillingen til Nr. 11, da maa jeg tilstaa, at Anledningen til, at Indstillingen har faaet denne Form, egentlig er den, at vi ikke have kunnet give den en anden Form. Vi havde i Sind, og det var under Forhandling i Udvalget, at skrive til Justitsministeren og anmode ham om at erholde Udskrift af den Sag, hvorunder Bedkommende erklærede sig for at være forurettet; men der kom dertil ganske rigtig den Bemærkning, at en saadan Udskrift ikke kunde erholdes, førend Samlingen var sluttet, hvorved selvfølgelig dette Andragende vilde synke i Forglemmelse. Naar nu Ministeren erklærede, at han vilde erhverve Udskrift af Sagen og tilstille os denne Udskrift, saa kan jeg ikke se Andet, end at vi i enhver Henseende maa anse os for fyldestgjorte. At Manden er sindsygg, kan være meget rigtig, og det er Noget, som Udvalget ikke har overset, men det har for os kun været